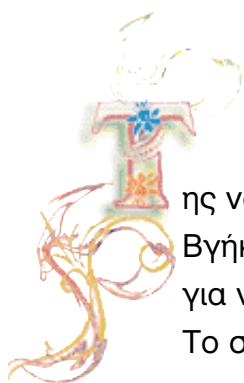

Στη μνήμη της μητέρας μου

ης νοσταλγίας ξεσκόνιζα το ράφι.
Βγήκα στη στράτα των αστεριών
για να γυρίσω να με δεις ότι δε χάθηκα.
Το σπίτι μας καρδιά που πάει να σπάσει
και πίσω από την κλειδαρότρυπα
δυο γαλανά μάτια
κρυφοβλέπουν.
Ο κήπος με τις πιπεριές
λιώνει τα βήματα.
Και το λαήνι στη θυρίδα
γεμάτο δροσερό νερό
ανεβασμένο απ' το πηγάδι.
Φρεσκοβαμμένη η πεζούλα
πλυμένη η πλακόστρωτη αυλή.
Η μυρουδιά από το γιασεμί
δάφνη σε τρίποδα Πυθίας,
κι η μέθη γίνεται τόλμη.

Να χτυπήσω την κλειστή πόρτα

Αύρα Τσαμπή-Μιχαηλίδη
(Καναδάς)